

Sztojka Sebestyén

POLLUX ÉS CASTOR

Pollux feltekintett a hallgatóságára. Szemével Castort kereste, de sehol sem látta. Túlon túl beleveszett a mesélésbe, minthogy észrevegye a körülötte zajló világot. Erre szükség is volt, hiszen pár gyermek még nem volt abban a korban, hogy csöndben végig tudná hallgatni ezeket a meséket, ezért Polluxnak minden zavaró tényezőt ki kellett zárnia a fejéből.

Nyilván megviselte Castort a történet, gondolta magában. A közönség tapsolt, ő pedig szelíden meghajolt. Ma is sikert aratott, mert mosolygó embereket látott maga körül. Leugrott a pódiumról. Minden alkalommal, mikor befejezett egy történetet, olyan erős fáradtság tört rá, mely szinte azonnal álomba tudta volna nyomni.

Maradt még egy kis félretett pénze, Castor pedig nyilván egyedül szeretett volna lenni, ezért úgy határozott, beül az első kocsmába a főtéren, és iszik egy korsóval.

Így is tett. A hely, ahová beült, puccosnak tűnt első ránézésre, de Polluxot ez nem zavarta. A város arra volt berendezkedve, hogy a matrózok mérhetetlen szomját csillapítsa, akiknek a bére nem volt valami eget verő, így még a legdrágább kocsmaк sőrei is megfizethetők voltak.

A mulatót Csizmabárónak nevezték, a város egyik nevezetességének számított. A kocsmák köré kerített mendemonda szerint azért hívták így a lebujt, mert réges-régen egy lezüllött, rosszarcú báró italoztatott itt, kinek pénze nem volt, de szomszédja cserében igen. Megivott egy hordó sört, mire felszólították a fizetésre, ám ő azt válaszolta, hogy egy bárónak nem kell fizetnie semmiért, amit a pór nép ad. A kocsmáros olyannyira ideges lett ennek hallatán, hogy azt mondta neki: Ha ezentúl a csizmából iszik, annyit önthet le a torkán, amennyit akar, felséges báró uraságod! A bárónak mit volt mit tennie, beleegyezett, mert bizony addigra kötözködni kezdtek vele a jól megtermett falusi gabonaszállítók, és félt, hogy megverik. A kocsmáros levette csizmáját, körbeadta az összes vendégnek, akik egyenként felvették, majd lehúzván továbbadták, mígnem minden vendég lábán már egyszer rajta volt a csizma.

Ettől aztán a báró jött dühbe, és sört kért a csizmába. Az este végére annyit vedelt a báró, hogy másnap már nem maradt mit inni a többi vendégnek, valamint részegen megverte a kötözködő gabonaszállítókat, és eladván bárói címét, megvásárolta a kocsmát.

Pollux megrendelte az italát, gabonasört, hab nélkül. A kocsmáros szúrósan nézett rá, mert szerettek azzal bíbelődni a városban, hogy minél több habbal adják az italt, cserébe kevesebb sörrel.

Miután megkapta a korsóját színültig töltve, rámosolyodott a kocsmárosra és fizetett. Fejben eddig is tudta, hogy csak egyre van pénze, mégis elszomorodott, mikor átadta az utolsó pénzerméit. Szó szerint minden vagyonát átadta egy sörért. A férfi elkeseredett ettől a gondlattól.

Leült a kocsmához tartozó, kinti asztalok egyikéhez, és bámult maga elé. Sokszor megnézte magának azokat a férfiakat, akik ugyanilyen reménytelenül bámulnak magányosan a sörük felett a kocsmákban.

Régen azt gondolta róluk, hogy mindannyiuk élete félrecsúszott, és már nem akarják megjavítani. Hogy bármi mást is választhatnának ahelyett, hogy magányosan részegednek le. Aki pedig ezt választja, annak úgy is kell, hát tespedjen a gondokkal a feje fölött. Régi gondolata most neveléseseznek tűnt. Jelenleg Pollux is ezeknek a férfiaknak a táborát gyarapította.

Egyszer fent, egyszer lent, gondolta magában és belekortyolt a sörbe.

Mikor is találtam rá Castorra?, tette fel magának a kérdést. Bár pontos évet nem tudott mondani, azt állapította meg, hogy hatvan-hetven évvel ezelőtt. Több mint fél évszázada élt emberek között, és most először volt pénzüik saját lakást vásárolni. Pollux reménykedett, hogy a következő lakás, amit vásárolnak, nem fog újabb hatvan év munkájába kerülni.

- Leülhetek maga mellé? - kérdezte egy férfihang mögötte, félbeszakítva Pollux gondolatmenetét, aki épp azt számolta ki a fejében, hogy mennyi időbe telik a mostani lakásárákhoz mérten egy újra összekuporgatni a pénzt.

Pollux hátranézett. A férfi hosszú, fehér ingben nézett vissza rá. Valahonnan ismerős volt. Kezében talpas pohár, fehérborral.

- Persze - válaszolta Pollux.

Az újonnan érkezett idegen komótosan helyet foglalt Polluxsal szemben, és ujját végighúzta a borospohara peremén. Pollux azon merengett, hogy hol láthatta vajon ezt a férfit.

- Ezt a történetet még nem ismertem. Pedig egy időben igen intenzíven belemerültem a Csillagisten legendáiba. Mondja, ez valami eldugott helyről származó történet, amit ma mesélt? - kérdezte a férfi, miközben rászzegezte Polluxra a tekintetét. - Elnézést kérek, hogy ilyen udvariatlan vagyok. Be sem mutatkoztam. A nevem Ligulae. És meghallgattam a mai meséjét. Nagyon... szomorú volt.

Pollux kezét nyújtott és bemutatkozott. A férfinak érdes tenyere volt és erős szorítása, ami valahogyan nem volt szimpatikus. Az ikerpár idősebbik tagja nem szerette azokat az embereket, akik nem tudtak illően kezét szorítani. A túl erős vagy túl gyenge kézfogás elég volt számára ahhoz, hogy eldöntse, kellemes társaságban lesz része, avagy sem.

- Én nagyon szeretem a Csillagisten legendáit. Őszintén. Felemelő kis történetek egy letűnt kor számomra barbár tanulságaival. Noha egy magamfajta szerény ember is megérti az egyszerű tanulságait ezeknek a történeteknek... - folytatta a férfi és megsimította haját. - Ennek a mainak valahogyan máshogy alakult a csattanója. Csak nem maga találta ki?

Pollux zavarba jött. Ha a férfi tényleg annyira tájékozott a Csillagisten mítoszaiban, akkor bizonyos, hogy tisztában van vele, hogy ez nem szerepel közöttük.

Ligulae középmagas volt, hátrafésült, szőkésbarna haja csillogott az utcalámpák fényében. Szeme sötét volt és óvatosan figyelő. Pollux biztos volt benne, hogy betelepült. Középkorú lehetett, talán már negyvenéves is elmúlt. Ritka volt az olyan betelepült, aki valóban ismerte a Csillagisten történeteinek kánonját.

- Nem én találtam ki - határolta el magát Pollux. - Egy egyszerű, mezei kocsmatölteléktől hallottam, még fiatalkoromban, a várostól nem messze, a déli kijáratnál a második faluban.

Ligulae felvonta szemöldökét. Úgy tűnt, hogy a férfi nem igazán hisz neki. Hiába is, Pollux sohasem tanult meg igazán jól hazudni. Képtelen volt hihetően csinálni, pedig sokszor volt rá szüksége, amikor csaltak a kártyában. Nemhiába, a csalások nagyját ezért Castor hajtotta végre, Pollux pedig inkább csak kitalálta, miként valósíthatnák meg. Az

ikerpár idősebbik tagja most hirtelen nagyon magányosnak érezte magát.

- Meséljen nekem erről a kocsmatöltelékről! Kíváncsi vagyok, milyen az a mezei részeg, amelyik kitalál egy ilyen történetet.

- Olyan volt, mint az összes többi. Egyedül ivott és bambult az asztal felett. Aztán mivel máshol nem volt hely, odaültem mellé és szóba elegyedtünk. Mikor felmerült a téma, kérdés nélkül előadta ezt a mesét. Ennyi - hadarta el Pollux. - Mondja csak, maga véletlenül nem farkasprémrel üzletel?

A fehér inges férfi két ujjával megcsippentette borospohara nyakát és úriasan felemelte. Szóra nyitotta száját, de azon nyomban be is csukta, mintha meggondolta volna magát. Ivott egy kortyot, megnyalta a szája szélét és megsimította haját, mire válaszolt.

- Néhanapján azzal is. De egyre kevesebb a farkas. Ha tudná, milyen nehéz mostanában olyan vadászt keresni, aki levadászik egyet úgy, hogy nem sérül meg a prém! Szinte felbecsülhetetlen. No, de elég a panaszkodásból. Maga mivel foglalatoskodik?

Most már teljesen világossá vált Pollux számára, hogy hol találkozhatott ezzel az idegennel. Ő volt az, aki leült melléjük játszani, akit egy ütessel terített le Castor. Persze, akkor jóval kihívóbb öltözetet viselt, prémkabátot.

- Most éppen hivatásos törmelékpakoló vagyok - mosolyodott el Pollux. Valahogyan egy furcsa, megnyugtató érzés kerítette hatalmába, hogy egy ismerős arc ül vele szemben. Azonban azon kívül, hogy meglehetősen pénzes ember, aki szereti a kártyát, nem tudott többet róla. Pollux leginkább arra volt kíváncsi, hogy mit akar tőle.

- Csak nem leégett a maga háza is? - billentette el a fejét Ligulae.

A férfi fején találta a szöveget. Az ikerpár két nappal ezelőtt hordta el a volt lakásuk romjait. Semmi használható nem maradt, egyetlen tárgy se. Minden hamuvá és porrá égett a tűzvészben. Hosszú évek munkája ment füstbe, szó szerint. Castor és Pollux nem is engedték, hogy más munkások segítsenek a hamu eltakarításában. Mindent ketten intéztek, így búcsúzva el volt lakhelyüktől.

- De igen. Nem maradt belőle semmi.

Liguae fejcsóválva megharapta alsó ajkát.

- Sajnálom, öregem. Biztosan nehéz lehet.

- És maga? Megúsza ezt az egészet?

- Csak egy kicsin múlt. Ha két utcával arrébb lagnék, nem tudom, mi lenne most velem. Nem vagyok szegény, sőt mondhatni jól élek, de egy lakást még én sem tudnék a semmiből előteremteni.

Pollux lehajtotta a fejét. Egy pillanatra csukva tartotta szemeit. Egyre álmosabb volt.

- Figyelj öreg, meghívlak egy sörre – közölte enyhén szánakozva Ligulae.

Pollux egyből tiltakozott, de a férfi mintha meg sem hallotta volna. Felpattant és besétált a kocsmába. Pollux újra lehajtotta a fejét. Ki kéne találnom, mihez kezdjünk most, gondolta magában. Semmi sem jutott az eszébe. Még túl reménytelennek tűnt minden.

Ligulae csakhamar visszatért egy újabb korsó sörrel és egy pohár borral. Letette Pollux elé és bátorítóan megpaskolta a hátát.

- Pár nappal ezelőtt még tömegverekedést rendeztetek a hasonmással, most meg te nyugtatod az embereket a mesékkal. Jó fiú vagy te! Az embereknek éppen erre van szükségük. A Csillagisten történeteire – ejtette ki halkán a Csillagisten nevét. – Állítólag az Új Ismeretlenek gyűjtogattak, hallottad?

- Hallottam – válaszolt tömören Pollux.

- De persze mi mást is állítana a kormányzó, igazam van? Ám van egy kis bökkenő. Nem zavar, ha egy kicsit beszélgetünk a politikáról, ugye?

- Nem zavar. Mi a véleményed? – a fiatal férfi egyre kíváncsibb lett. Ő is hasonló következtetéseket vont le a tüzeset kapcsán.

- Az a bökkenő, hogy nyakunkon van egy forradalom, hogyha ez így halad. Azt pedig senki sem akar, ugye? A lakosság jó része tud békében élni egymással. És akar is. Ám ha a tüzesetet ráfognak az agresszív itteniekre, akkor kialakul egy ellentét, érted? Bomlasztják a lakosság egységét. Öregem, én mondom ez így nem korrekt, ez nagyon nem korrekt.

- Nem merész ez a feltételezés? Tisztában vagy azzal, hogy azt állítod, hogy a kormányzó forradalmat akar?

Ligulae felnézett az égre és nagyot sóhajtott. Poharába kortyolt, majd letette az asztalra. Cigarettaét vett elő és megkínálta Polluxot, aki készségesen elfogadta, bár már egy ideje felhagyott a cigarettával, most azonban úgy érezte, már minden mindegy. Se pénze, se lakása, miért ne gyűjtana rá éppen most?

- Bocsánat. El kell mennem mosdóba – állt fel kényelmesen Ligulae.

Miközben a férfi a mosdóban volt, Pollux kiürítette az agyát. Eldön-tötte, hogy a mai nap nem fog mást csinálni, mint jól érzi magát, iszik, amennyit tud, és tét nélkül elcseveg Ligulaevel a politikáról. Nem mintha számítana bármit is egy kis csevej. Az inges férfi hamar visszatért, újabb teli söröskorsóval és borospohárral a kezében. Leült és hátrasimította a szemébe lógó hajtincseket.

- Az előbbi kérdésre visszatérve, nem állítok semmi ilyesmit. Biztos vagyok benne, hogy nem akar. Én mindössze hallottam ezt-azt. Ismerősöktől, ügyfelektől. Évtizedek múltak el, mióta véget ért a háború. Én még nem is éltem akkor. De még mindig vannak olyan személyek, akik ügyüknek érzik visszaszerezni az elvesztett területeket. Mindegy, hogy betelepültek születtek vagy sem, a lényeg az elszakadás. Ezek tények, nem kitalált mesék, mint amiket maga mesél.

Pollux meghökkenve hallgatta Ligulaet. Álmosága teljesen kiment a szeméből, teljesen éber volt. Mit akarhat ez a férfi? – gondolta magában. Erőt vett magán és feltette a kérdést, amire az egész beszélgetés alatt kíváncsi volt.

- Tulajdonképpen mit akar tőlem?

Ligulae lehajtotta a fejét és közelebb ült Polluxhoz. A mellettük lévő asztalnál egy szakállas, tarkopasz matróz felröhögött, és az asztalra csapta a sörét. Pollux a matrózra nézett, az meg vissza rá. A tarkopasz felvonta a szemöldökét. A fiatal férfi elkapta a tekintetét, hogy a matróz fejében véletlenül se szülessen meg a vágy a kötözködésre.

- Mint már mondtam, hallottam ezt-azt, ügyfelektől. A maga testvérét letartóztatták egy órával ezelőtt. Ennyi idő alatt már börtönbe is csukták, valószínűleg. Öregem, a tesód jó nagy slamasztikába keveredett!

Pollux kihúzta magát és egyenesen a férfi sűrű szemébe nézett. Gondolatai csak úgy cikáztak az agyában, nem hitte el, hogy jól értette, amit a férfi mond. Tényleg azt mondta, hogy letartóztatták? – gondolta magában. Ez biztosan nem lehet igaz. Ilyen nem történhet meg velük.

- Castort letartóztatták? – kérdezte meg halkán és nagyon lassan ejtve ki a szavakat. Ligulae sóhajtott egyet és hátrasimította a haját. Cigarettaival kínálta Polluxot, jelezve, hogy jobb lenne, ha nyugton maradna.

- Így van, öregem. Le van tartóztatva. Én konkrétan nem láttam, mert magát hallgattam, de az egyik ügyfelem odajött hozzám a történet után és azt mondta, hogy elkésett a meséjéről, mert ő is meg szokta hallgatni. A hölgy aztán látta magát kint. Aztán rendőrök sétáltak oda magához, felmutattak egy igazolványt és elvezették. Ezután az ügyfelem meglátta a tömeget, ami a pódium körül szokott lenni, mikor mesélsz és akkor meglátta magát, újra, immár a pódiumon. Annyira össze volt zavarodva, hogy két helyen vagy egyszerre, hogy alig bírta nekem elmesélni ezt. Nyilván nem tudta, hogy van magának egy ikertestvére.

Pollux megdörzsölte a homlokát. Elhitte, amit a férfi mondott, nem volt miért kételkednie benne. Ezernyi gondolat nyüzsgött a fejében. Felmerült benne, hogy Ligulae biztosan tud ennél többet is. Kíváncsian nézte a férfit, hátha mond még valamit, de a férfi csak körkörös mozdulatokkal játszott a borával. Pollux lepöckölte a cigarettáján felhalmozódott hamut.

- Nem lehetséges, hogy összetévesztettek minket? - kérdezte végül. Nem fért a fejébe, hogy miért tartóztatták le Castort. Hiszen nem ő mesélt nagyközönség előtt a Csillagistenről. Ha Polluxot vették volna őrizetbe, az sokkal megmagyarázhatóbb és logikusabb lett volna.

- Annak mi értelme lenne? A kormányzó nem akarhat olyan feszültséget generálni. Nem látom be, mi értelme lett volna téged letartóztatni, a közismert mesélőt.

Ebben valóban volt valami, jött rá Pollux. Ha megtűri őt és a történeteit a kormányzó, akkor ezzel egyúttal azt fejezi ki, hogy tolerálja magát a Csillagistenbe vetett hitet is. Tehát békés szándékai vannak az itteniekkel kapcsolatban. Viszont ez még nem magyarázat arra, hogy Castort miért tartóztatták le.

- Miért vitték el Castort?

Ligulae megrázta a fejét. Belekortyolt a borba és az égre tekintett. Összeráncolta a szemöldökét, mintha ezer gondja lenne, és így felelt.

- Figyelj rám, öregem! Nekem aztán fogalmam sincs. Csak szólni akartam. Viszont ha tippelnem kéne... Akarod, hogy tippeljek? Nem mintha jelentene bármit is az én szavam.

Pollux bólintott.

- Ha végiggondolom az eseményeket, akkor egy valami világosan felfénylik előttem. Én is láttalak titeket, még a tüzeset közben. Találkoztunk az utcán, a kocsmában is jó párszor, bár talán te nem emlékszel

rám úgy, mint én rátok. Mert ti viszont nagyon is feltűnőek voltatok. A testvéredben van valami elvetemült, zavaros, érted, mit mondok, ugye? Nem beszél, nem engedi, hogy hozzáérjenek. Érted, öregem, hogy ez több mint különös. És most jön csak a java! Azok az átkozott gyufák! Nagy ez a város, de ki nem látta volna őt gyufát lóbálni? Tüzeset a városban és egy beteg fiú, aki gyufát lóbál, ezt a kirakóst még a leghülyébbek is összerakják.

Pollux mélyet sóhajtott, mintha minden gondját egyszerre akarná kifűjni. Fejét idegesen forgatta, mint egy megsebzett állat, és arra gondolt, hogy annyi, de annyi szabályt hoztak, hogy el tudjanak vegyülni. De Castor képtelen rá. Egyszerűen képtelen feltűnés nélkül létezni ebben a világban. Hirtelen düh töltötte el testvére iránt. Fel akart állni és el akart menni, itt hagyni Ligulaet, a gondokat és az egész istenverte várost. De nem tehetette. Megfogadta, hogy Castorral marad, és nem válik el tőle, hogy vigyázni fog rá. Pollux átkozta ezt a régi fogadalmát, amit most először szeretett volna megszegni.

- Viszont van még valami - folytatta Ligulae. - Ez még a tippnél is kevesebb, csak sanda gyanú. Mint már mondtam, nem hiszem, hogy az Új Ismeretlenek gyújtogattak volna, de a kormányzó ezt szeretné elhíttetni. Úgyhogy a testvéred és e között a szervezet között valamiféle kapcsolatot fognak keresni. Amire van megalapozott indítékuk, hiszen te, a testvére, úgy meséled a csillagistenes meséket, mint egy istenverte messiás. Nem kizárt, hogy azt hiszik, te is az Új Ismeretlenekhez tartozol, de túl nagy nyilvánosságod van ahhoz, hogy egyszerűen elvigyenek. Viszont a testvérednek nincs tömeg által nyújtott védeltsége. Még kimagyarázni sem fogja tudni magát, mert egy nyomorult szó nem tud kiejteni a száján. Öregem, ez aztán szorult helyzet - simította hátra a haját.

- Ligulae, tudod, hogy hova vitték? Én beszélek helyette. Elmondom, hogy semmi köze sincs az Új Ismeretlenekhez, ahogyan nekem sincs - mondta felbátorodva Pollux, és nagyot kortyolt a söréből.

- Úgy képzelem, nem kihallgatni. Vagy hogyha ki is hallgatják, nem jutnak vele sokra - a férfi összekulcsolta kezét és egy kissé rágörnyedt az asztalra. - Ide figyelj, a saját érdekedben mondom, ne menj oda. A végén még rád aggatnak valami vádat, amivel te is besározódsz. A testvéred ártatlansága nyilvánvaló, de a saját érdekedben hangsúlyozom, hagyd, hogy erre a rendőrség maga jöjjön rá.

Pollux elnézett a férfi válla mellett. A hatalmas sátrat úgy lobogtatta az egyre erősödő szél, mintha el akarná fújni. A ponyva hangosan csattogott, és teljesen elvonta a férfi figyelmét.

- Hozok neked még egyet. Addig el ne mozdulj, érted? Először át kell gondolni szép sorjában, mit tudunk tenni – állt fel Ligulae.

Pollux agyába szöveget ütött, hogy a férfi többes számban beszélt. Egyre nehezebben tudott gondolkodni. Egyszerűen túl sok inger érte. Olyan sok ideig nem történt vele semmi említésre méltó, hogy egyszerűen besokallt az elmúlt pár nap eseményeitől. Pihennie kellene, gondolta magában. Ám pontosan tudta, hogy az az egyetlen dolog, amit jelen esetben nem tehet meg.

A szél egyre jobban fújt. Vihar közelgett. A tenger melletti városok mindig szelesebbek és hidegebbek, ezt hamar megértette Pollux a városba költözésük után. De a reggelek szebbek, a napfény törése sokkal éteribbnek hatott a férfi számára, mint bárhol máshol. Ez elég volt ahhoz, hogy a hideg és a gyakori, erős szél ne tántorítsa el az ideköltözéstől.

A ponyva úgy csattogott, mint egy hatalmas hajó vitorlája a tengeri vihar közepén. Mi az istent tettem én, hogy ide kerültem? – tette fel magának a kérdést. Megrázta a fejét ettől a gondolattól. Most nem volt szabad ilyeneken rágódnia.

Ligulae a szokásos körrel tért vissza, és újabb cigarettával ajándékozta meg Polluxot.

- Mit is tudnánk tenni? – kérdezte Ligulae, újra használva a többes számot. Úgy tűnt, számára teljesen természetes az, hogy ők ketten együtt gondolkodnak ezen. Ezután egyetlen kortyra kiitta a bort a poharából.

- Ligulae, te nem félsz attól, hogy esetleg most is figyel engem a rendőrség? Nem félsz attól, hogy belekeveredsz ebbe az egészbe?

Ligulae nem ült le a székére, csak Pollux felé magasodott és halkán válaszolt.

- Találkozzunk a mólónál. Éjszaka, az egyik stégen fogok ülni tizenegy óra után. Keress meg! Ott átbeszéljük a részleteket. Mellesleg nem félek, hiszen tudom, hogy ártatlan vagy. Ugyanis semmi közöd sincs az Új Ismeretlenekhez – mondta halkán, és megfordult, de mielőtt elsétálhatott volna, Pollux megragadta a karját és erősen megszorította.

- Honnan tudod? – kérdezte a fiatal férfi.

- Egyértelmű, öregem. Mert nekem viszont van közöm hozzájuk – suttogeta Ligulae, és könnyed léptekkel, mintha egy kortyot sem ivott volna, céltudatosan és kimérten sétált el egy kisebb mellékutcáig, ahol eltűnt Pollux szeme elől.

*

Nem volt nehéz kideríteni, hogy Ligulae igazat beszélt. Castort valóban letartóztatták. Pollux először visszatért a táborba, és körbekérdezősködött, hogy látták-e a testvérét. Többen is megerősítették abban, hogy elvitték a rendőrök.

Szerencsére nem ellenkezett, hanem együttműködött a hatóságokkal, ezért is lehetett az, hogy az ügy nem zavarta meg Pollux előadását. Ez jó hírnek tűnt az idősebbik testvérnek, mert ha Castor tiltakozva patáliát csapott volna, az gyanús lett volna a rendőröknek.

Két órája volt tizenegyig. Eldöntötte, hogy vásárol magának egy doboz cigarettát, ami sikerült is neki: kölcsön kért pár embertől, akiknek – úgy tűnt – tetszettek az előadásai.

Ledőlt a számára fenntartott talpalatnyi helyen. Forgott körülötte a világ. Most érezte meg igazán a bevedelt italok hatását. A sör amúgy is alattomosan hatott rá. Nem érezte hatását egészen addig, amíg ingerek érték. De mihelyst elcsendesült valamennyire a világ körülötte, rögtön fejbe csapta az alkohol, ő pedig szenvedett a szédüléstől.

A kétségbeesése viszont kezdett alábbhagyni. Castort letartóztatták, de alaptalanul, nincsen rá semmi bizonyíték, hogy ő okozta volna a tüzesetet. A rendőrség nyilvánvalóan kiengedné pár nap múlva.

Sokkal aggasztóbb volt számára Ligulae és az Új Ismeretlenek. Pollux egészen addig megbízhatónak találta a férfit, míg be nem vallotta, hogy hozzájuk tartozik. Utólag visszagondolva, nyilvánvalóvá vált számára, hogy nem önzetlen segítségnyújtásra kínálkozott fel Ligulae.

De akkor mit akarhat tőlem? – tette fel saját magának a kérdést. Esmi kezdett. Az esőcseppek csak úgy pattogtak le a hatalmas ponyváról. Valahol messze mennydörgött.

Ligulae mindenesetre tartogatott még meglepetéseket számára. Pollux, bár egyáltalán nem kívánt részt venni az Új Ismeretlenek bármiféle dolgaiban, mégis eltökélt szándéka volt találkozni vele. Úgy gondolta, hogy Castor ártatlansága nyilvánvaló, így nem kell tennie semmit, azon kívül, hogy Ligulaeal lezárja a dolgokat. Megmondja

neki, hogy köszöni az eddigi információt, ám a továbbiaknak nem szándékozik sem beszélni, sem találkozni vele.

Kisétált a lakrészéből. Az emberek többsége már aludt, a szinte egész napon át tartó törmelékrakodás még a legedzettebbeket is kifárasztotta. Egészen elhalkult a tábor. Pollux kisétált a táborból a zuhogó esőbe. Csattogtak a vízcseppek a macskaköveken, és a város fényei fakóbbak voltak, mint máskor.

A szél azonban már nem fújt olyan erőteljesen és dörgést sem hallott a férfi, ami azt jelentette, hogy a vihar nagy része kikerülte a várost. Bár fedetlen fejjel sétált a kanyargós, szeméttől és hamutól mocskos városban, mégsem fázott. Melegítette az az eltökélt szándéka, hogy búcsút intsen Ligulaenak. Meg persze a fejébe szállt alkohol sem hagyta kihűlni.

Régebben nyüzsgött a város, főleg a nap ezen szakaszában. Hangosak voltak az utcák az élettől, de most csak üresen kongtak, leszámítva pár részegen ténfergő matrózt. Pollux úgy érezte, kínkeservesen lassan halad, hogy lépései egyre nehezebbek. Mintha valamiféle nyúlós anyag hozzátapadna a cipőjéhez és visszatartaná a testét. A földre nézett, de nem látott semmiféle anyagot, csak a sötétszürke, töredezett macskakövet.

Lába esetlenül mozgott. Mintha elfelejtett volna járni. Olyan nevetésesnek tűntek a férfinak a saját lábai, hogy majdhogynem felkacagott, de visszafogta magát. Nem volt kedve nevetni. Szánalmasnak tartotta magát.

Gyakran kapta el ez az érzés. Még Castornak sem tudott érdemben a segítségére lenni, soha az életében. Bár mindig kiállt mellette, de ez egyáltalán nem jelentette azt is, hogy igazi támasz tudott volna lenni számára. A férfinak hiábavalónak tűnt önnön létezése.

A kikötőt nem érintette a tűzvész, így sértetlenül megúszta a lángokat.

Pollux a parton sétált, kereste Ligulaet, akit csakhamar meg is talált. Rajta kívül egy lelket sem látott az egész kikötőben. Ligulae egy ósdi, korhadttól mólón ücsörgött, háttal Polluxnak, kezében esernyőt tartott. Az ernyő alól vékony füstcsík kígyózott felfelé és vált egyé a hűvös éjszakai levegővel. Pollux magabiztosan a férfihoz sétált és lehuppant mellé. Ligulae készségesen megosztotta vele ernyőjét.

- Örülök, hogy eljöttél - hajolt közelebb a férfi, de arcán nem igazán látszott, hogy valóban ezt gondolta volna.

Pollux biccentett. Kellemetlenül érezte magát, ezért mihamarabb a tárgyra tért.

- Gondolkoztam a dolgokon, és rájöttem, hogy felesleges az aggodalom. Köszönöm az eddigi információidat, de Castor ártatlan, ez egyértelmű. Ezt a rendőrség is nyilván be fogja látni, és elengedik őt. Arra kérlek, hogy többet ne találkozzunk. Nem kívánok belefolyni az Új Ismeretlenek dolgaiba - hadarta el Pollux azt a szöveget, amit már előre kitalált. Ligulae készségesen, reakció nélkül hallgatta végig. Cigarettaját a tengerbe hamuzta és olyan lekezelően nézett Polluxra, mintha egy kisgyerekekkel beszélgetne.

- Akár ártatlan a testvéred, akár nem, mindenképpen elítélik. Ez egészen biztos.

Pollux megmerevedett. Nem hitt a fülének. Ligulae folytatta.

- Nyilvánvaló, hogy a rendőrség is tudja, hogy ártatlan. Vagy legalábbis azt tudja, hogy nincsen ellene használható bizonyíték. Szeret játszani gyufákkal. Ugyan már! Mindenképpen el fogják ítélni, mint az Új Ismeretlenek egy tagját. Azért, mert így a tömeg szemében szimbolikusan győz a kormányzó. A tömegnek ez kell, öregem, ez kell, mielőbbi győzelem. Történt egy tűzvész, maga a tragédia, erre csakis egy bűnös kikiáltása és büntetése lehet kielégítő reakció. A tömeg nem szereti az arctalan bűnösöket, nekik kell egy arc, kell egy konkrét személy, akin kitölthetik a bosszújukat.

Ilyenek lennének az emberek? - tette fel magának a kérdést a fiatal férfi. Sok emberrel beszélgetett, mióta a városban élt. Úgy érezte, gyakran meg is érti őket. Azonban voltak az emberi viselkedésnek olyan részei, amibe Pollux sohasem merte eddig beleásni magát.

- Mit akarsz tőlem? - tette fel a kérdést. - Valamit nyilvánvalóan akarsz, mert különben nem beszélgetnél velem. Semmi okod sem volt felfedni, hogy az Új Ismeretlenek tagja vagy.

Ligulae elmosolyodott. Nagyot szippantott a cigarettaéből, és a tengerbe pöccintette a megmaradt csonkot.

- Végre a tárgyra tértünk - sóhajtott, és szüntelen mosollyal végigpásztázta Pollux arcát. - Mi ki tudjuk hozni Castort. Nem lesz könnyű, öregem, de az egyik ügyfelem megoldja. Cserébe persze kérünk valamit. Semmi veszélyes mutatvány, csak egy kis szívesség. Kevesen vagyunk.

Kellenek az új tagok, és kockázatos lenne, ha mi magunk kezdenénk bele gyűjtögetni az embereket. Szerezz nekünk pár alkalmas jelöltet, akik nagyon nincsenek megelégedve a kormányzóval, és hasznunkra válhatnak. Ennyi lenne. Persze, fő a diszkréció. Érted, ugye?

Polluxot egyáltalán nem taglózta le Ligulae mondandója. Pont valami ilyesmi, alantas dologra számított.

- Szürke szemed van. Miért állsz az itteniek mellett? - ráncolta össze a szemöldökét Pollux.

- Betelepült vagyok. Micsoda aforizma! Öregem, ez a csúsztatások között is messzire csúszott. Betelepült... mintha az betelepítés lett volna. Nem, az én szüleimet először kitoloncolták az otthonukból, mindkettejük szegény családból származott, így hát a szüleik eladták őket. Azután meg behurcolták őket ide. Ezt a szaros, semmilyen kis tengerparti városkát választották az otthonuknak, ami azóta úgy kinőtte magát, mint a penész. Titeket egy ország elfoglalt, minket meg ugyanaz az ország dobott el, mint a szemetet. Hogy a fenébe állnék én mellettük?

- Érttem. Szervezzek be embereket? Hogy aztán? Mi legyen velük? - még a gondolattól is viszolygott Pollux.

- Mit tudom én. Azt, hogy miket csinálunk, azt nem én döntöm el. Én csak egy kisebb hal vagyok ebben a tengerben. És ennek a tengernek el kell árasztania ezt a várost, majd az egész országrészt is. Ilyen egyszerű. Nekem nem fontos, hogy hogyan.

Kezdett elállni az eső. Már csak cseperészett. Ligulae letette maga mellé az esernyőt, és folytatta mondanivalóját. Eközben cigarettát vett elő és meggyújtotta.

- Öregem, csináljunk történelmet. Legyél a részese, és kiszedjük a testvéredet a rendőrség markából. Kifeszítjük azt a markot. Aztán meg vigyázunk rátok. Mit szólsz?

Pollux csak nézte a tengert. Valahogyan nem volt neki kerek ez a történet. Mintha minden egyszeriben értelmét veszítette volna, semmi sem volt logikus. Ez a férfi túl sokat beszélt és túl meggyőző volt. Polluxnak pedig kezdett elege lenni.

Régen olyan nagy csodálattal figyelte ezeket a teremtményeket. A nagy találmányaikat, a kellemes családi vacsoráikat, meghitt szerelmüket és a nagy emberek emlékezetes tetteit. Ő látta, mikor az első templomok felépültek, ahogyan azt is, miként rombolták le azokat.

Látta, amint az ember meghódítja a földet és vizeket, látta, ahogyan lányokból anya lesz, majd az ő lányaikból újabbak fakadnak. Látta a véget nem érő jót és néha, mikor nem tudta elég gyorsan elkapni a tekintetét, látta a véget nem érő rosszat is.

Hozzá képest ez a férfi mindössze az időnek egy porszeme volt, aki előbb hal meg, mintsem megértse valaha is, mit jelent az ő számára az idő múlása és mit jelent számára maga az ember.

Pollux tudta magáról, hogy a föld ezen teremtményei képesek őt becsapni, egyszerűen, mint a karikacsapás, hiszen ő annyi idő elteltével is képes volt bízni és hinni bennük. Ha máskor találkoznak, és más helyen, valamint hogyha nem Castorról lenne szó, Ligulae is megérdekelte volna ezt a feltétel nélküli hitet. Azonban igenis Castorról volt szó. Pollux pedig érezte, hogy a férfi hazudik. Nem tudta, hogy mit és miért, de azt igen, hogy az, aki igazat mond, az nem fürkészi be az embert, nem próbál a bizalmába férkőzni. Ha a férfi minden szava igaz, akkor is hátsó szándéka van, és Polluxot úgymint felhasználja ez az ember egy csillag életében mindössze pillanatnyi problémák felületes és felszínes megoldására. Vagy arra, amit ez a törekeny lény annak hisz.

- Ki van zárva - szólalt meg végül. - Nem gyűjtök be semmiféle embert arra, hogy felhasználjátok őket. Ha az itteniek szabadságáért küzdenétek, akkor mindent megtennétek, hogy az itt élők, legyenek azok bárkik, biztonságban éljenek, mert csak akkor lehettek igazán szabadok, ha nagyobb biztonságot, jólétet és igazságot tudtok nyújtani, mint azok, akik most uralkodnak. Véleményem szerint azé legyen a föld, aki jobban bánik vele.

Ligulae felvonta a szemöldökét, és keze ökölbe szorult. A testén látszott, hogy megütni készül Polluxot, de az utolsó pillanatban elengedte izmait és kezével a hajába túrt. Ezután tenyerével masszírozni kezdte a homlokát és elnézett a Polluxszal ellenkező irányba.

- Pedig olyan jól csináltam. Tökmindegy - dörmögte csalódottan az orra alatt.

A távolabbi kezével ültében villámgyorsan fogott rá Pollux nyakára és csapta rá a férfi felsőtestét a korhadt mólóra. Pollux egyáltalán nem számított rá. A móló csak úgy recsegett, ahogyan koppant a feje.

Egy pillanatig egyáltalán nem látott a belé hasító fájdalomtól. Ezt a másodpercet használta ki Ligulae, aki ugyanolyan gyorsan, mint ahogy földre vitte a férfit, rátérdelt mellkasára, kiszorítva belőle a levegőt.

Teljes erőből csépelni kezdte Pollux fejét, aki levegő után kapkodott, de tüdejébe alig jutott valamennyi levegő.

Alig három percig tarthatott az egész. Ez alatt a három perc alatt Ligulae mind a két kezét eltörte, miközben Pollux magatehetetlenül ordított segítségért, de a móló továbbra is üres volt.

A fájdalom minden érzékszervét lebénította. Sár ment a szájába, fogai között recsegték a homokszemek, ahogyan állkapcsát összeszorítva próbált védekezni.

Aztán egyszer csak Ligulae leszállt róla.

- Sokkal több fizetést érdemelnék, öregem, én mondom, sokkal többet - mormogta, és szánakozva nézte a félig agyonvert férfit.

Mindebből Pollux alig érzékelt valamit. Olyan tompa volt a világ, mintha az nem tartozna bele, mintha kivetette volna magából. Nem voltak gondolatok, érzések és ingerek, abban a pillanatban nem létezett semmi sem számára.

- Ez egyáltalán nem úgy ment, mint ahogyan vártam - folytatta Ligulae, és felvette a mólóra dobott cigarettáját. Csalódottan konstata-
ta, hogy a félig elszívott cigaretta magába itta az esővizet, így szívha-
tatlanná vált. Káromkodott egyet, majd Pollux mögé sétált. - Csak egy
kicsit kellett volna hinned nekem, öregem, csak egy egészen kicsit, és
most nem itt tartanánk. Meghosszabbíthattad volna az életed, én
mondom. Mondjuk egy héttel. Csak magadra vethetsz, hogy nem éltél
a lehetőséggel.

Ligulae leguggolt Polluxhoz, és kezével maga felé fordította az arcát. Kabátja ujjával letörölte szeméről a vért. A fiatal férfi kezdett magához térni a fájdalom okozta sokkból, és dühtől szikrázó szemekkel pillantott a férfira.

- Ne nézz így rám, öregem - suttogta szemrebbenés nélkül Ligulae.
- Otthon vár a nejem meg a lányom, ha így nézel rám, akkor apa
rosszkedvűen fog hazamenni. Mondom én, hogy magadat okold. Érted,
végül is te jöttél ide.

Felállt, és rátette az egyik lábát Polluxra. Nagyot taszajtott rajta. A férfi gördült egyet, a móló szélénél feküdt, jobb karja pedig már beleért a tengerbe.

- Ezek a moszatok azért vannak itt, mert szűrik a vizet, tudtad? -
kérdte Ligulae a vízre mutatva. - Vagy algák, mit tudom én mik,

ilyen tengeri növények, érted. Kíváncsi vagyok, hogy mit kezdenek veled.

Még egyet taszajtott rajta a lábával, és egy hangos csobbanással Pollux a vízbe zuhant.

Az utolsó dolog, amit látott, hogy Ligulae utánapöccintette a félig szívott, átázott cigarettacsikket, és hátat fordított.

*Vízvarrás, 2007, Maros
(folyami kő, 500 x 100 x 10 cm)*